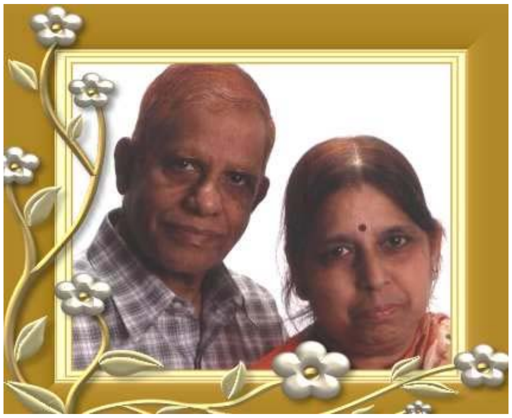

అదృష్టవంతుడు

వందలాది నవలలూ, వేలాది కథలూ, కథానికలూ, బాల సాహిత్యం, సినిమా కథలూ, విశ్లేషణలూ, సాహితీ విమర్శలూ..ఇలా అనేక ప్రక్రియల్లో దశాబ్దాలపాటు కృషి చేసిన, చేస్తున్న వసుంధర దంపతులు దాదాపు 30 సంవత్సరాల క్రిందట విరివిగా డిటెక్టివ్ కథలు కూడా వ్రాసేవారన్న సంగతి చాలా మందికి తెలియకపోవచ్చు. అప్పట్లో 'అపరాథపరిశోధన' అనే మాసపత్రిక వస్తుండేది. అందులో వైవిధ్యభరితమైన సస్పెన్స్,థ్రిల్లర్ కథలు అనేకం వాసారు వసుంధర గారు. వాటిల్లో కొన్నింటిని 'కౌముది' పాఠకులకోసం ప్రత్యేకంగా అందిస్తున్నాం. మేము చేస్తున్న ఈ వెరైటీ ప్రయోగం పాఠకులకి నచ్చుతుందని ఆశిస్తున్నాం..ఎప్పటిలానే మీ అభిప్రాయాల కోసం ఎదురుచూస్తుంటాం. - *సంపాదకుడు.*

చాలా కష్టాల్లో ఉన్నాను నేను.

అప్పుడే నేను బియ్యే ప్యాసై రెండేళ్ళయ్యింది. పైసా సంపాదన లేదు. సంపాదించే నాన్న లేడు నాకు.

అమ్మకు ఆర్నెల్ల నుంచి అనారోగ్యం. డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళక్కరలేదురా అంటోంది. వెళ్ళాలని నాకు తెలిసినా అసహాయత కారణంగా అమ్మ వద్దంది కదా అని ఊరుకున్నట్లు నటిస్తున్నాను.

చెల్లెలికిప్పుడు పద్దెనిమిది నిండాయి. దానికి సరైన బట్టలు లేవు. ఉన్నవాటికి చిరుగులు. అది ఇంటినుంచి బైటకు రావటానికే మొహమాటపడుతోంది. నాకిప్పుడు బట్టలెందుకురా అన్నయ్యా - అంటుంది నేను దాని పరిస్థితికి బాధపడితే! దాని మాటలు విని తృప్తిపడ్డట్లు నటిస్తాను.

తమ్ముడు టెన్తుక్లాసు చదువుతున్నాడు. తెలివైనవాడే కానీ ఇవి ట్యూషన్ రోజులు. టీచర్స్ ట్యూషన్ కుర్రాళ్ళకే ఇంట్లో పాఠాలు చెబుతారు. ఆ అలసటనుంచి విరామం కోసం కాసేపు బడికి వచ్చి వెడుతుంటారు. నేను తమ్ముడికి ట్యూషన్లు చెప్పించలేను. కనీసం గైడ్స్ అయినా కొనిపెట్టాలి. అవీ నా వల్ల కావడం లేదు. తమ్ముడికి లౌక్యం తెలియదు.

పుస్తకాలు కావాలని రోజూ ఏడుస్తున్నాడు. పరీక్ష ఫీజు కట్టడమే కష్టంగా ఉన్న నాకు - పుస్తకాలు కొనడమెలా సాధ్యపడుతుంది?

నాన్న అర్థాంతరంగా పోతే ఆఫీసునుంచి కొంత డబ్బు, ఇన్సూరెన్సు కంపెనీ నుంచి కొంత డబ్బు వచ్చాయి. అందులోంచి కొంత అవసరానికి ఖర్చుపెట్టి మిగతాది బ్యాంకులో డిపాజిట్ చేశాను. నెలకు మూడు వందల రూపాయల వడ్డీ వస్తోంది. మూడేళ్ళుగా ఆ వడ్డీయే మా జీవనాధారం. దానికి తోడుగా మా ఇల్లు సగం వాటా అద్దెకిచ్చాం. వచ్చే అద్దె రెండువందల రూపాయలు. అయిదువందల రూపాయలతో ఎలాగో నాలుగు నోళ్ళు నింపుకోవచ్చేమో కానీ - అంతకుమించి ఇంకేమీ సాధ్యపడదు కదా!

నేను ఉద్యోగం కోసం కాళ్ళరిగేలా తిరుగుతున్నాను. కనిపించిన ప్రతివాడికీ చెబుతున్నాను. పేపర్లో నా అర్హతలకు సరిపడ్డ ప్రతి ఉద్యోగానికీ దరఖాస్తు పారేస్తున్నాను. ఉద్యోగం రావడం లేదు.

నా పరిస్థితి చూసి జాలిపడి ఓ బట్టల దుకాణం యజమాని నాకు పద్దులు రాసే పని ఇచ్చాడు. అదంత సులభం కాదు. దుకాణం యజమాని పన్ను ఎగేయడానికి వీలుగా ఒక రకం, సేల్స్‌మెన్ తనను మోసం చేయడానికి వీల్లేకుండా మరో రకం - పద్దులు రాయాలి.

అదైనా అస్తమనూ పని ఉండదు. నెలకు పదిరోజులు పని ఉంటుంది. ఉన్నప్పుడు పదిగంటలు పని చేయించుకుని - గంటకో రుపాయి చొప్పున రోజు కూలి కింద పదిరూపాయలిస్తాడు. పనెప్పుడుంటుందో ఆయన చెప్పడు. రోజూ వెళ్ళి అడుగుతుండాలి. పని ఉన్నరోజున నేనడక్కపోయినా - అదింకొకడి పరమైపోతుంది. పని చేయడానికాయనకు చాలామంది ఉన్నారు. ఆయనకు నా పరిస్థితి జాలి కలగడం వల్ల ఉద్యోగమిస్తున్నాడు తనకి మనుషులు దొరక్క కాదు.

మూడేళ్ళ నుంచి నేను అదపా దడపా అప్పులు చేస్తూనే ఉన్నాను. ఒకసారి చేసిన అప్పు తీర్చడం కష్టంగానే ఉంటోంది. సాధారణంగా అప్పులు తీర్చడానిక్కూడా కొత్త అప్పులు చేస్తుంటాను.

నాకు చాలా విషయాల్లో పోటీగా ఉంటాడు రామం.

రామం లేనివాడు కాదు కానీ వాడికి దురలవాట్లు బాగా ఉన్నాయి. ఇంట్లో వాళ్ళు వాడిని పోషించగలరు కానీ వాడి దురలవాట్ల ఖర్చులు భరించలేరు. అందు గురించి వాడు చిల్లర దొంగతనాలు చేస్తుంటాడు. అదపా తడపా వాళ్ళనీ వీళ్ళనీ మోసాలు చేస్తుంటాడు. వాడికి నీతీ నిజాయితీ గురించిన పట్టింపు లేదు.

వాడి కారణంగా నాకు రావలసిన రెండు మూడు మంచి అవకాశాలు పోయాయి. నాకు కబురు చెప్పమని అయినవాళ్ళు చెబితే చెప్పకుండా తనే వాటినుపయోగించుకోవాలనుకున్నాడు. వాడికా అవకాశం ఉపయోగపడకపోయినా నాకుపయోగపడకుండా పోయేది.

వాడూ నాకులాగే నాతోపాటే బియ్యే పాసయ్యాడు. మార్కులు నాకంటే బాగా తక్కువగా వచ్చాయి. వాడు నాకెన్నోసార్లు దురలవాట్లు చేయాలని ప్రయత్నించి విఫలుడయ్యాడు.

"నువ్వెలాగూ పాడయ్యావు - నన్ను పాడుచేయకు..." అన్నాను నేను వాడితో చాలా సార్లు..

"నేను పాడవలేదు. నువ్వు బాగుపడతావనే ఈ అలవాట్లు చేస్తున్నాను..." అన్నాడు వాడు నాతో చాలా సార్లు.

ఒక్కసారి మాత్రం నేను వాడితో వాదనకు దిగాను.

"నీకు తెలియదులే - దేశానికీ, ప్రపంచానికీ సంబంధించిన గొప్ప గొప్ప కీలక నిర్ణయాలనీ మందు పార్టీల సమయంలోనే జరుగుతాయి. పెద్దవాళ్ళతో పరిచయాలు కావాలంటే మందు పార్టీలకు వెళ్ళాలి. మందు కొట్టాలి." అని - "మందు పేరు చెప్పి ఏదో ఒకరోజున నేను చాలా పెద్దవాడినై పోతాను. అప్పుడు నువ్వు విచారిస్తావు..." అన్నాడు రామం.

"కనీసం నీకు నా పోటీ లేకుండా పోతుందిగా - సంతోషించు -" అన్నాను.

"అయ్యో! నువ్వు నా ఆప్తమిత్రుడివి..... నిన్ను నేను పోటీగా భావించడంలేదు. ఒకవేళ నువ్వు నాకంటే ముందు బాగుపడతావేమో - ఎవరు చెప్పగలరు? బాగుపడాలంటే నా అలవాట్లు నీకూ ఉండాలి. సిగరెట్ కాల్చకుండా, మందకొట్టకుండా, అమ్మాయి చెయ్యి పట్టుకోకుండా - జీవితంలో పైకెలా వస్తావు? నువ్వు పైకి రావాలనే నేను తంటాలు పడుతున్నాను......"

"అందువల్ల నీకు ప్రయోజనం?"

"చాలా పెద్దది. నేనూ పెద్దవాడినయ్యేదాకా నువ్వు నాకో సిగరెట్ పారేస్తావు. మందు పార్టీకి పిలుస్తున్నావు....." అన్నాడు రామం.

"ఛీ -" అనుకున్నాను కానీ పైకి అనలేదు.

రామం నా ముఖభావాలు చదివాడో ఏమో - "చూస్తుండు ఏదో ఒకరోజు నువ్వు నా కారణంగానే పైకి వస్తావు -" అన్నాడు.

2

ఆ రోజు రామం నా దగ్గరకు వచ్చి "గురూ - నీ దశ తిరిగింది. వెళ్ళి అనంతరామాన్ని కలుసుకో -" అన్నాడు.

"అనంతరామం ఎవరు?" అన్నానాశ్చర్యంగా.

"ఆయనో పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్. ఒక్కసారి వెళ్ళి ఆయన్ను కలుసుకుంటే నీ అదృష్టం దారి మళ్ళుతుంది" అన్నాడు రామం.

"ఆయన్ను నువ్వే ఎందుకు కలుసుకోకూడదు?" అన్నాను.

"ఆయనకు నిజాయితీపరులు కావాలి. నా నిజాయితీ మీద ఆయనకు నమ్మకం లేదు..." అన్నాడు రామం.

ముందు నాకు వాడు వేళాకోళమాడుతున్నాడేమోనని అనుమానం కలిగింది. కానీ వాడు సీరియస్‌గానే ఉన్నాడని తెలిసాక - వాడు చెప్పిన విధంగా బిజినెస్ మాగ్నెట్ అనంతరామాన్ని కలుసుకున్నాను.

అంతస్తులో ఆయన నాకంటే చాలా చాలా పెద్దవాడు. ఆయనతో మాట్లాడాలంటేనే నాకు భయం వేసింది. ఆయన నా వివరాలన్నీ ఒకటొక్కటే అడిగి తెలుసుకున్నాడు. నేను ఒక్క అబద్ధం కూడా చెప్పలేదు.

"ఖరీదయిన పని. పూర్తి కాగానే పదివేలిస్తాను. సెక్యూరిటీ కట్టగలవా?" అన్నాడాయన.

"సెక్యూరిటీ దేనికి?"

"నేను నీకో వజ్రాలహారాన్నిస్తాను. దాని ఖరీదు ఒక కోటీ పది లక్షల రూపాయలంటుంది. అది భద్రంగా నేను చెప్పిన చోట అందివ్వాలి. చెప్పిన పని పూర్తి చేస్తే నీకూ పదివేల రూపాయలు బహుమతి. కానీ నిన్ను నమ్మి వజ్రాలహారాన్నివ్వాలంటే నీ నుంచి కొంత నగదు సెక్యూరిటీ ఉంచుకోవాలి..."

"కోటి రూపాయల హారానికి నేనెక్కణ్నించి సెక్యూరిటీ తేగలను!" అన్నాను నిస్పృహగా.

"కోటి కాదు - కోటీ పది లక్షలు" అంటూ సవరించాడాయన.

"అవును... అదే" అంటూ నీళ్ళు నమిలాను.

"ఎంతో కొంత సెక్యూరిటీ చాలు నాకు. ఉదాహరణకు పదివేల రూపాయలే నీకు పెద్ద మొత్తం. అది ఎవరి దగ్గరయినా తీసుకుంటే ఆ వ్యక్తి నిన్ను చూసుకోగలడు. ఆ విధంగా నీవు చేయిజారిపోకుండా చూసుకునేందుకు నాకు మరో వ్యక్తి లభిస్తాడు. నాకు తృప్తిగా ఉంటుంది - నిన్ను నమ్మి పదివేల రూపాయలిచ్చేవాళ్ళున్నారని."

నేను దీనంగా - "అయ్యా! ఈ రోజుల్లో నమ్మకానికి నిజాయితీ ఒక్కటే చాలదు. నాకు బొత్తిగా ఏ ఆధారం లేదు. అందుకని ఎవ్వరూ నాకు అప్పివ్వరు...." అన్నాను.

"ఇల్లుందేమో?" అన్నాడాయన.

"నా ఇల్లు తాకట్టులో ఉంది. వీలున్నప్పుడల్లా కొంత బాకీ కడుతున్నాను. నాకు ఉద్యోగం వస్తే తప్ప ఆ బాకీ తీరదు" అన్నాను.

"ఓహ్ - నీ కుద్యోగం లేదు కదూ!" అంటూ ఆయన సాలోచనగా తలపంకించి - "ఈ పని పూర్తి చేసుకు వస్తే నేను నీకు నెలకు రెండువేల రూపాయల జీతం మీద ఉద్యోగం వేయిస్తాను సరా?" అన్నాడు.

"కానీ - సెక్యూరిటీ!" అన్నాను.

"సెక్యూరిటీ అవసరంలేదు నాకు..."

ఒక్కసారి నాలో ఉత్సాహం పొంగి పొరలింది - "ఓకే సర్!" అన్నాను.

"ఒక్క నిమిషం కూర్చో" అన్నాడాయన.

నేను బుద్ధిగా కూర్చున్నాను.

ఆయన లోపలకు వెళ్ళి పది నిముషాల తర్వాత తిరిగి వచ్చాడు. ఆయన చేతిలో చిన్న బ్రౌన్ కవరుంది. అదాయన నాకందించి - "లోపల ఏముందో చూడు..." అన్నాడు.

నేను కవరు చింపి లోపల కాగితం బయటకు తీశాను.

ఆ ఊళ్ళో క్రొత్తగా ప్రారంభమైన బిస్కట్ల కంపెనీలో నాకు మేనేజర్ ఉద్యోగానికి ఆర్డరది. జీతం నెలకు రెండువేల రూపాయలు.

నాకు వెంటనే ఆయన కాళ్ళ మీద పడిపోవాలనిపించింది.

"నువ్వు పని పూర్తిచేసుకుని రావడానికి పదిరోజులే గడువు. ఆర్డరు కాగితం మీద తేదీ చూశావు కదా. ఆ రోజే నువ్వుద్యోగంలో చేరాలి! ఆరోజు చేరకపోతే ఈ ఆర్డరు చెల్లదు."

"అలాగే సర్!" అన్నానుత్సాహంగా.

"అయితే ఇక నేను చెప్పేది విను...." అన్నాడనంతరామం.

నేను బుద్ధిగా ఆయన చెప్పేది వినసాగాను.

నేనాయనిచ్చిన హారం తీసుకుని హైదరాబాద్ వెళ్ళాలి. స్టేషన్‌లోంచి ఆయన చెప్పిన ఓ నంబరుకి ఫోన్ చేయాలి. అప్పుడు నాకోసం ఓ కారొస్తుంది.. ఆ కార్లో బయలుదేరి వెళ్ళి సుల్తాన్ అనే వ్యక్తిని కలుసుకుని హారాన్నందివ్వాలి. అతడు నన్ను వెళ్ళిపొమ్మనే దాకా అక్కడే ఉండాలి.

"ఈలోగా ఆర్డరు టైమయిపోతే?" అన్నాను కంగారుగా.

"సుల్తాన్ మనుషుల్ని ఒక్క రోజుకు మించి ఉంచుకోడు...."

"ఉంచుకుంటే?"

"అది నీ ఖర్మ....." అన్నాడాయన చిరాగ్గా.

నేను భయపడి ఊరుకున్నప్పటికీ అప్పుడు నా బుర్ర చురుగ్గా పనిచేయసాగింది.

ఇందులో ఏదో ప్రమాదముంది! ఇది మామూలు వ్యవహారం కాదు. బహుశా అవినీతికి సంబంధించినదై ఉండాలి.

నేను ఉద్యోగం గురించి ఆశపడి ఈ పనికొప్పుకుంటే ఏమైపోతాను! పోలీసులు నన్ను పట్టుకుంటే?

నాకిక జీవితంలో ఉద్యోగం దొరకదు.

"సార్ - ఈ పని మీద నేను వెడుతున్నప్పుడు పోలీసులు పట్టుకుంటారా?"

"ఫూల్!" అన్నాడాయన. "నీ ముఖం చూస్తే చాలు పోలీసులు నీకామడ దూరం పోతారు. వాళ్ళు నాలుగు డబ్బులు దొరుకుతాయన్న వాళ్ళ జోలికే వెడతారు. నీ బోటి దౌర్భాగ్యుల జోలికి వెళ్ళరు.........."

ఆయన నన్ను ఫూలన్నందుకు నాకు రవంత బాధ కలిగింది. కానీ పేదవాడి బాధ బయటపడకూడదు కదా!

"ఒకవేళ పట్టుకుని హారం తీసేసుకుంటే నేనేం చేయాలి?"

అనంతరామం నా భావాలన్నీ చదివినట్లున్నాడు. ఆయన నావంక చురుగ్గా చూస్తూ - "పోలీసులు నీనుంచి హారం తీసుకుంటే ఆ బాధ్యత నాది. నిన్నేమీ అనను. పైగా జామీను మీద నిన్ను విడిపిస్తాను. అంతేకాదు. నీకుద్యోగం కూడా ఆ పోలీసు కేసు కారణంగా రాకుండా పోదు. పైగా నేనిస్తానన్న పదివేలూ అదనం........" అన్నాడు.

ఆయన నన్నాశపెడుతున్నాడని నా కర్థమయింది. ఆయన ఆశపెడుతున్నాడంటే తనకున్న ప్రయోజనం సామాన్యమైనది కాదు. నాకున్న ప్రమాదమూ మామూలుది కాదు. కానీ ఇలాంటి అవకాశాలు చాలా అరుదుగా వస్తాయి. వచ్చిన అవకాశాన్నుపయోగించుకుంటే నా జాతకం తిరిగిపోవచ్చు. దశమారిపోవచ్చు. నేను ప్రమాదానికి గురైతే ఇంతకంటే పెద్ద దురదృష్టానికేం గురికాను.

ఆయన చెప్పిన వాటిన్నింటికీ అంగీకార సూచనగా తలూపాను. ఆయన తృప్తిగా నవ్వి - తన జేబులోంచి చెక్కుబుక్కు తీసి అప్పటికప్పుడు నా పేరున ఓ చెక్కురాశాడు. మొత్తం పదివేలు. కనీ అది పోస్టుడేటెడ్ చెక్కు. పదిరోజుల తర్వత మాత్రమే నేనది మార్చుకోగలను.

"ఈ చెక్కుకు వెనకాల సంతకం పెట్టు. మీ ఇంట్లో ఇచ్చేయ్. అనుకోని కారణాలవల్ల నువ్వు రావడం ఆలస్యమైనా మీవాళ్ళకు డబ్బు మార్చుకునేందుకు వీలవుతుంది -" అన్నాడనంతరామం.

"థాంక్యూ సర్!" అన్నాను.

"తిరిగొచ్చేక నువ్వు నన్ను మళ్ళీ కలుసుకుందుకు ప్రయత్నించకుండా ఈ ఏర్పాట్లన్నీ! ఈ విషయంలో ఎక్కడా నా పేరు బయటకు రాకూడదు. అది గుర్తుంచుకో. వచ్చీ రాగానే ఆర్డరు తేదీ ప్రకారం ఉద్యోగంలో చేరు -"

"కానీ సర్ - మీరు నాకు చెక్కెందుకిచ్చారని ఎవరైనా అడిగితే?" అనడిగాను నా తప్పులేకుండా.

"చాలామంది పేదవాళ్ళకి నేను సాయం చేస్తూంటాను. ఎందరికో దానాలిచ్చాను. ఆ విషయం ఊరందరికీ తెలుసు. బ్యాంకులవాళ్ళకి తెలుసు. కాబట్టి నువ్వేం బెంగపెట్టుకోకు. ఎవరైనా అడిగితే నా దానగుణాన్ని పొగిడేయ్ -" అన్నాడనంతరామం.

"నేనుద్యోగంలో చేరాక అడక్కపోయినా మిమ్మల్ని పొగడ్డమే నా పని సార్ -" అన్నాను కృతజ్ఞతగా.

"ఆ పని చేయకు. నా పని పూర్తిచేశాక నా గురించి మర్చిపో - ఉద్యోగం నేనిప్పించినట్లెవరికి చెప్పకు....." అన్నాడనంతరామం..

"ఓకే సర్ - మీరెలాగంటే అలాగే -" అన్నాను.

అప్పుడాయన తనకోటు జేబులోంచీ ఒక చిన్నపెట్టి తీశాడు. దాని పొడవు పదంగుళాలుంది. వెడల్పు రెండున్నరంగుళాలుండవచ్చు.

ఆయన నన్ను దగ్గరగా పిలిచి - "ఈ పెట్టెను జాగ్రత్తగా చూడు..." అన్నాడు.

చూశాను.

పెట్టెమీద తాళం చెవి ఉంచడానికో చిన్న హోలుంది. దానికటూ ఇటూ వేలు పట్టేటంత కన్నాలున్నాయి.

"చూశావా?" అన్నాడాయన.

తలూపాను.

"ఇది ప్రత్యేకమైన లాకర్ సిస్టమ్. ఇదిగో ఈ కీ హోల్లో దీని తాళం చెవినుంచుతున్నాను చూడు -" అంటూ ఆయన ఓ తాళం చెవిని కీ హోల్లో ఉంచాడు. తర్వాత తన ఎడమచేతి చూపుడు వేలును కీ హోల్‌కు కుడిపక్కగా నున్న కన్నంలో ఉంచి తాళం చెవిని తిప్పాడు. పెట్టెమూత వెంటనే తెరుచుకుంది.

నాకళ్ళు జిగేల్మన్నాయి.

లోపల ధగధగా మెరిసిపోతోందో హారం. అలాంటి హారాన్ని నా జన్మలో చూసి ఉండను.

అనంతరామం ఠక్కున మూత వేసేశాడు.

"చూశావా?" అన్నాడు నన్ను చూసి.

"చూశానండి -" అన్నాను.

"అర్థమయిందా?"

"అయిందండి -"

"ఇవతల పక్క కన్నం ముందు రెండు చుక్కల గుర్తుంది. అది సుల్తాన్ కోసం. అవతల పక్క కన్నం ముందు ఒక చుక్క గుర్తుంది అది నాకోసం. కీహోల్లో తాళం చెవినుంచి నేనుగానీ సుల్తాన్ గానీ మాకు నిర్ణయించిన కన్నాల్లో వేళ్ళుంచి తాళం చెవి తిప్పితే ఈ పెట్టె మూత తెరుచుకుంటుంది. మళ్ళీ మూత నొక్కగానే తాళం పడిపోతుంది. ఆ కన్నాల్లో ఎవరులెవరైనా వేళ్ళుంచితే వాళ్ళకు ప్రమాదం. పెట్టె మూత తెరుచుకోదుకానీ - వాళ్ళు పేలి ముక్కలైపోతారు. ఈ పెట్టెను నువ్వు సుల్తాన్ కందించాలి" అన్నాడనంతరామం.

నా గుండెలు జలదరించాయి - "పొరపాటున ఈ కన్నంలో ఎవరైనా వేళ్ళుంచితే?" అన్నాను.

"తెలిసినవాళ్ళెవరూ ఇందులో వేళ్ళు పెట్టకూడదు. తెలియనివాళ్ళు వేళ్ళు పెట్టకుండా ఉండడానికో సదుపాయం..........." అంటూ ఆయన రెండు కన్నాలమీదా రెండు గుండ్రటి స్టిక్కర్సు అంటించాడు. ఆ స్టిక్కర్సు పెట్టి

రంగులో కలిసిపోయాయి. పరీక్షగా చూస్తే తప్ప ఆ స్టిక్కర్ల ఉనికి తెలియదు. "ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడే స్టిక్కర్లను సులభంగా తొలిగించవచ్చు. నీకు నా సలహా ఏమిటంటే - ఈ స్టిక్కర్లు తొలిగించే బాధ్యత సుల్తానుకు వదిలిపెట్టు. నా సలహాలు హెచ్చరికల్లాంటివని మర్చిపోకు -" అన్నాడనంతరామం.

నేను వినయంగా పెట్టి తీసుకున్నాను.

"చాలా జాగ్రత్త! నీ ప్రాణాలకంటే భద్రంగా చూసుకోవాలి నువ్వు. సుల్తాన్ కందేలోగా పెట్టిపోయిందంటే నీ ప్రాణాలు పోయినట్లే భావించు....." అన్నాడనంతరామం.

ఆయన నాకో సంచి కూడా ఇచ్చాడు. అది భుజానికి తగిలించుకుని అందులో ఆయనిచ్చిన వస్తువుల్ని ఉంచాను.

"నేను నిన్ను మళ్ళీ చూడను. విష్ యూ ఆల్ ద బెస్ట్..." అనేసి అనంతరామం లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు.

3

ఇంట్లో నేను జరిగిందెవ్వరికీ చెప్పలేదు. కానీ రామం నన్ను కలుసుకుని మొత్తం సమాచారమంతా రాబట్టాడు. ముందుగా వాడికేమీ చెప్పకూడదనే అనుకున్నాను, కానీ ఏదో బలహీనత నన్ను రహస్యం దాచనివ్వలేదు.

నేను తలపెట్టిన పనిలో ఏదయినా ప్రమాదముందేమోనన్న అనుమానం నాకుంది. ఆ అనుమానం నన్ను బాధిస్తోంది. మనసు దిటువు చేసుకునేందుకా బాధ నెవరితోనయినా పంచుకోవాలి. అమ్మ, చెల్లెలు, తమ్ముడు - ఈ బాధను నాతో పంచుకోలేరు. వాళ్ళు నన్ను నిరుత్సాహపరచటమే కాక ఇందుకు విముఖుల్ని కూడా చేస్తారు. కాబట్టి నేను బాధను పంచుకుందుకు రామన్నెన్నుకోక తప్పలేదు.

అంతా విని రామం - "అయితే నేనొక బంగారు అవకాశాన్ని పోగొట్టుకున్నానన్నమాట..." అన్నాడు.

"అంటే?"

"అనంతరామంగారి నుంచి పిలుపు ముందునాకే వచ్చింది."

"నేనాశ్చర్యపడి - "అలాగా!" అన్నాను.

"నేనా పిలుపునుపయోగించుకోలేదు. కారణమేమిటంటే అనంతరామంగారు చెప్పే పనులు సాధారణంగా ప్రమాదమైనవిగా ఉంటాయి. పులినోట్లో తల పెట్టమనేరకమాయన. చూస్తూ చుస్తూ ఎవరూ అలాంటి పని చేయలేరుకదా! పోనీ అని పని చేయనన్నా కుదరదు. ఒకసారి ఆయన చెప్పింది విన్న మనిషి ఆ పని పూర్తి చేసి తీరాలి. అలా చేయకపోతే ఆ మనిషి ఉండడు..."

నేనాశ్చర్యంగా - "నిజంగానా?" అన్నాను.

"అనంతరామంగారి గురించి నాకు కొంత తెలుసు. అందుకోసమే నేను రిస్కు తీసుకోలేదు. తంతే బూరెల గంపలోకి వెళ్ళిపడ్డట్టయింది నీ పని. అందుకే అంటారు అదృష్టవంతుణ్ణి పాడుచేయడం, దురదృష్టవంతుణ్ణి బాగుచేయడం సాధ్యపడదని! నీ విషయంలోనూ నా విషయంలోనూ అంతే అయింది. ఆయనేదో అడవుల్లోకి పొమ్మంటాడనీ, మంటల్లో దూకమంటాడనీ భయపడ్డాను........" అంటూ నిట్టూర్చాడు రామం.

"అయితే ఈ పనిలో ప్రమాదమే లేదంటావా?" అన్నానాశగా.

"ప్రమాదమా? జస్ట్ ఊరెళ్ళి రావడం లాంటిది...." అన్నాడు రామం, అవకాశం పోయిందన్న భావాలు ముఖంలో ప్రకటిస్తూ.

నాకు చాలా సంతోషం కలిగింది - "తిరిగొచ్చాక ఉద్యోగంలో చేరగానే నీకు మందుపార్టీ ఇస్తాను సరా?" అన్నాను.

"మందు పార్టీ వద్దు నాకు. నేనడిగిందిస్తావా ఇప్పుడు?"

"ఏమిటి?" అన్నాను.

"ఈ పని చేసే అవకాశం నాకివ్వు - అంతే!"

"నీకా? అదెలా సాధ్యం?"

"హారమున్న పెట్టె తీసుకుని హైదరాబాద్ వెళ్ళాలి. అది నువ్వయితేనేం? నేనయితేనేం?" అన్నాడు రామం.

"అమ్మో! అనంతరామం నన్ను బ్రతకనివ్వడు."

"ఆయన హారం నువ్వే ఇవ్వాలని చెప్పలేదు. సుల్తాన్‌కి అందచేయాలని చెప్పాడు - అవునా?" అన్నాడు రామం.

"అవును. కానీ ఆ బాధ్యత నాయన నాకే అప్పజెప్పారు.."

"ఒరేయ్ - నువ్వలాగనేయకు. అసలీ అవకాశం నాకు రావాల్సింది. నా నిజాయితీ మీద అనంతరామంగారికి నమ్మకం లేదు. నమ్మకముంటే ఇంత జరిగేది కాదు. నాకు నాలుగు దురలవాట్లున్నంత మాత్రాన నేను నిజాయితీపరుణ్ణి కాకుండాపోను. ఈ విషయం అనంతరామంగారికి ఋజువు కావాలంటే ఈ పని నేను చేసి తీరాలి.

"ఒరేయ్ - ఉద్యోగం నీది. పదివేలూ నీవి. పనిమాత్రం నేను చేసి పెడతాను. ఎందుకంటే - ఈ పనివల్ల నాపై అనంతరామంగారికి నమ్మకమూ ఏర్పడుతుంది. సుల్తాన్‌గారితో పరిచయమూ కలుగుతుంది. రెంటికిరెండూ నాకు మాత్రమే ప్రయోజనకరం. ఎందుకంటే వారిద్దరూ కూడా అవినీతికి పాల్పడుతుంటారు. నాకు అవినీతి గురించిన బెంగ లేదు.

అసలు నాకు ఆదర్శాలు లేవు. అనంతరామం, సుల్తాన్ వంటి వ్యక్తుల పరిచయం, నమ్మకం నాకెంతో అవసరం. అవి నువ్వు కలకాలం భరించలేవు. ఒకసారి పని జయప్రదంగా నిర్వహించినందుకు అనంతరామంగారు మళ్ళీ మళ్ళీ వేర్వేరు పనులకు నియోగించవచ్చు. అవి ఇంత తేలికగా ఉండకపోవనూవచ్చు, కాబట్టి - ప్లీజ్ - నన్నీ పనిమీద వెళ్ళనీ!" అన్నాడు రామం.

అంతా విన్నాను కానీ కరగలేదు. నేను అనంత రామంతో రిస్క్ తీసుకోవడం సంగతటుంచి నాకు రామం మీద నమ్మకం లేదు. వాడీహారం పట్టుకుని ఉడాయిస్తే? హారాన్ని వాడు కాజేయలేకపోవచ్చు. కానీ దాంతో నా పనయిపోతుంది కదా!

రామం మరి కాసేపు ప్రయత్నించి విఫలుడై - "సరే బయల్దేరే ముందు మా ఇంటికిరా - నీకు కొన్ని రహస్యాలు చెప్పాలి" అన్నాడు.

అది నిజమేనని నమ్మడం నేను చేసిన పెద్దపొరపాటు.

4

బయలుదేరే ముందు పోస్టుడేటెడ్ చెక్కు అమ్మకిచ్చి ఏ తేదీన అది బ్యాంకులో జమచేయాలో చెప్పాను. చెక్కుకు వెనకాల ముందుగానే నా సంతకం పెట్టాను.

"ఎక్కడిదిరా ఇంత డబ్బు?" అనడిగిందమ్మ.

"బహుశా నాకుద్యోగం వస్తుంది. ఇప్పుడో అర్జంట్ పనిమీద వెడుతున్నాను. రెండ్రోజుల్లో తిరిగొస్తాను. పదిరోజులు పట్టినా కంగారు పడకు. అన్నీ తిరిగొచ్చాక చెబుతాను......" అన్నాను.

నేనింకా మెట్లు దిగకుండానే ఎదురయ్యాడు రామం.

"మా ఇంటి రావాలన్న విషయం గుర్తుంటుందో ఉండదో అని!" అన్నాడు వాడు. అమ్మతో - "స్టేషన్ దాకా వెళ్ళి దిగబెడతాను -" అన్నాడు.

"అయితే వచ్చి కాస్త కబురు చెప్పి వెళ్ళు నాయనా!" అందమ్మ వెంటనే.

"లేదు పిన్నీ! వీణ్ణి స్టేషన్లో రైలెక్కించాక - అక్కణ్ణించి బస్స్టాండ్కు వెళ్ళి మా ఊరెళ్ళాలి. తిరిగి రావడానికి వారం రోజులు పడుతుంది. అప్పటికి మీవాడే వచ్చేస్తాడు" అన్నాడు రామం.

ఇద్దరం బయలుదేరాం. వాడు నన్నో గదికి తీసుకువెళ్ళాడు.

"ఇది మీ ఇల్లు కాదే!" అన్నానాశ్చర్యంగా.

"కాదు. నేను వేరే గది తీసుకుని ఉంటున్నాను. మా ఇంట్లో వాళ్ళకి నా అలవాట్లు నచ్చవుగా!" అన్నాడు రామం.

నేను గదిని చూశాను. విశాలంగానే ఉంది. గదిలో మంచం, పక్క నీటుగా వేసి ఉన్నాయి. గది శుభ్రంగా తుడిచివుంది. అది రామంగాడి గదంటే నమ్మశక్యంగా లేదు.

"ఈ గది నాకు బయటి ప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా హాయిగా, సుఖంగా ఉంచుతుంది. ఇక్కడ నేనేం చేసినా చెల్లుతుంది. ఒక ఏడాదిగా నేనిక్కడే సుఖపడుతున్నాను......" అన్నాడు రామం.

"సరే - రహస్యాలన్నావవేమిటో చెప్పు..........." అన్నాను.

"మొదటిసారి నా గదికి వచ్చావు. కాఫీ తాగాక అన్నీ చెబుతాను" అంటూ ఫ్లాస్కులోంచి కాఫీ పోసిచ్చాడు వాడు నాకు.

"నువ్వూ తాగు" అన్నాను.

"నేనిప్పుడు లైటుగా తాగాలంటే బీరు హాయిగా తాగాలంటే విస్కీ, బ్రాందీ, రమ్ము, జిన్..." నవ్వాడు వాడు.

నేను మాట్లాడకుండా కాఫీ తాగేశాను. తాగుతుంటే ఏదోలాగుంది. పూర్తిగా తాగగానే కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లనిపించింది.

"ఏదోలా ఉందిరా!: అన్నాను.

"ఒక్క నిముషం పడుకుని కళ్ళుమూసుకో..." అన్నాడు వాడు.

ఆ సమయంలో అంతకుమించి గత్యంతరం లేదు.

వెంటనే వెనక్కి వాలి మంచం మీద పడుకుని కళ్ళు మూసుకున్నాను. తర్వాతేమయిందో నాకు తెలియదు. కళ్ళు తెరిచేసరికి నేనింకా ఆ గదిలోనే ఉన్నాను. గదిలో రామం లేడు. వాడి స్థానంలో ఓ చీటీ ఉంది.

"మైడియర్ బాల్యస్నేహితుడా! నేను సుల్తాన్ దగ్గిరకు వెడుతున్నాను. అనంతరామంగారి పని జయప్రదంగా చేసుకుని నాపై నీకు, ఆయనకు కూడా నమ్మకం పుట్టించుకుంటాను. జీవితంలో స్థిరపడే ఏకైక అవకాశం నాకిది. అందుకే నిన్ను మోసం చేసి వెడుతున్నాను. ఇలా జరిగిందని నీవు వెళ్ళి అనంతరామంగారికి ఫిర్యాదు చేయకు. పొరపాటెవరిదయినా ముందాయన నీకు మరణశిక్ష విధిస్తాడు. ఈ గదిలో నీకు వారం రోజులకు సరిపడే టిన్డ్ఫుడ్ ఉంది. అటాచ్డ్ బాతుంది. నీకు తెలియకుండానే అవసరాలను గమనించే నా స్నేహితుడొకడున్నాడు. ప్రస్తుతానికి నీవిక్కడ బందీవి. నేను తప్పుచేశాననుకుంటే నన్ను క్షమించు.

సెలవు.

నీ రామం"

ఉత్తరం చదవగానే నా గుండె బేజారయింది. కానీ ఏం చేయను?

ఆ గదిలో పూర్తిగా వారం రోజులు బందీగా ఉన్నాను. గదిలోంచి పారిపోయే అవకాశం లేదు, బాత్రూంలోంచి కూడా పారిపోయే అవకాశం లేదు. గదిలో నేను చూడనప్పుడు ఎవరో కిటికీలోంచీ ఇడ్లీ, దోస, ఉప్మా వగైరా టిఫిన్ పొట్లాలు - అన్నం సాంబారు, కూర, పెరుగు, పొట్లాలు - పడేస్తుండేవారు.

నేను దుఃఖిస్తూనే రోజులు గడుపుతున్నాను. ఇలా బందిఖానా ఎన్నాళ్ళో మరి!

గదిలో నాకేలోటూ లేదు కానీ బైటపడ్డాక నేనేమైపోతాను?

అసలు నేను బైటపడతానా?

వారంరోజుల బందిఖానా ముగిసాక ఎనిమిదవరోజున ఆ గది తలుపులు తీసి ఉండటం గమనించాను. అంతే.... ఉత్సాహంగా అక్కణ్ణించి బైటపడ్డాను. ఇంటికి వెళ్ళాను.

"ప్రయాణమెలా జరిగిందిరా?" అందమ్మ నన్ను చూస్తునే.

ఏడవలేక నవ్వాను.

ఆ తర్వాత.....

అనుకున్న రోజుకి ఉద్యోగానికి వెడితే నాకుద్యోగం వచ్చింది. కానీ అక్కడి చీఫ్ నా ఆర్డరు చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఇలాంటి ఆర్డరు కాగితంతో ఉద్యోగంలో చేరే మనిషి కోసం గత రెండు సంవత్సరాలుగా ఎదురుచూస్తున్నాం. నువ్వు చాలా అదృష్టవంతుడివి" అన్నాడాయన.

ఆయన మాటలకర్థం నాకప్పుడు తెలియలేదు.

బ్యాంకులో నా చెక్కు కూడా క్యాష్ అయింది.

అంటే రామం నమ్మకంగానే ప్రవర్తించాడన్నమాట. వాడికి మందుపార్టీ ఇవ్వాలని నాకుంది. జీవితంలో స్థిరపడ్డానన్న ఉత్సాహంలో - నేను వాడి తప్పులన్నీ క్షమించగలుగుతున్నాను. కానీ వాడు మళ్ళీ నాకు కనపడలేదు. వాడేమయ్యాడోనన్న నా సందేహానికి ఓ ఏడాది తర్వాత నాకు సమాధానం దొరికింది.

సుల్తాన్ అనే స్మగ్లరు పోలీసులకు పట్టుబడ్డాడని పేపర్లో వచ్చింది. అతడు తన కార్యకలాపాలకు వేరే అనుచరులనుంచుకోడు. సరుకు - ఒకచోటినుంచి మరో చోటకు రవాణా కావడానికి అతడు కొత్తమనుషులను వాడుకుంటాడు. ఒక పని చేసినవాడిని ఆ పని పూర్తికాగానే చంపించేస్తాడు. సుల్తాన్‌కి వివిధ నగరాల్లోని ప్రముఖులతో సంబంధముంది.

ఆ వార్త ఎన్నో నా సందేహాలకు సమాధానాన్నిచ్చింది. అయితే ఆ సమాధానం నా మనసుకు తృప్తినివ్వలేదు.

నా వళ్ళు జలదరించింది. మనసు వణికిపోతోంది.

రామం దురదృష్టవంతుడు. వాడి దురదృష్టంలో అదృష్టముంది. వాడు నన్ను వారంరోజులు బందీగా ఉంచి ఉండవచ్చు. కానీ అదే నా ప్రాణాలు కాపాడింది.

ఆ రోజు గుడికి వెళ్ళి రామం ఆత్మశాంతికి ప్రార్థన చేసి - మైడియర్ బాల్యస్నేహితుడా - నా తప్పులేకపోయినా నావల్ల నీకు ప్రమాదం జరిగింది. నన్ను మన్నించు. నేను నీకు సర్వదా కృతజ్ఞుణ్ణి అనుకున్నాను.